

Forsvarsministeren (L. Rasmussen): Jeg ved, at det er Hensigten at faa Forhandlingerne om den foreliggende Sag tilendebragt i dette Møde, og jeg ved ogsaa, at fra Medlemmernes Side er der et Ønske om ikke at sidde her det meste af Natten; Sagen er jo ogsaa for saa vidt uddebatteret, og jeg kan derfor nøjes med nogle korte Bemærkninger til det, der er fremført her.

Sagen ligger jo i det væsentlige anderledes, end Sager almindeligvis plejer at ligge. Man kritiserer det Forslag, der foreligger fra Oppositionens Side, man kritiserer som sædvanlig, fortæller, hvorfor man er Modstander af det, men man fortæller ikke, hvad man vil, og man forsvarer ikke det, vi har, man stiller ikke et nyt Forslag. Der er ingen, der holder paa, at vi skal bevare den Ordning, vi har, man anerkender, at den er ubrugelig.

Man har altsaa under denne Debat to Ting at holde sig til. Det ene er at kritiserer det Forslag, der her foreligger, det andet er at fralægge sig Ansvaret for det, vi har, og som man selv maa erkende ikke duer. De, der i Dag er saa stærke i Kritikken overfor vort Forslag, maa erkende, at det, de lavede i 1922, duer ikke. Saa skynder de sig at sige: det er ikke vor Skyld; man har andre at beskyldte for det, og hvor utroligt det end lyder, kommer der i Dag en fremtrædende konservativ Mand og angriber Sagkundskaben, fordi Sagkundskaben for en Gangs Skyld ikke gaar de Konservatives Ærinde i denne Sag. Hvis Sagkundskaben, den, der ellers altid staaer saa højt hos de Konservative, vover at sige noget, der ikke passer dem, saa blæser de Sagkundskaben en March. Derfor kommer Angrebet i dette Tilfælde fra det ærede Medlem Hr. Pürschel, der siger om Admiral Cold — en Mand, som sikkert ingen mistænker for at være Tilhænger af Afrustningsforslaget, som ingen mistænker for at være Socialdemokrat eller Radikal —, at han giver Rollen som den store Sandsiger, som Flaadens Fjender til Opnaaelse af deres politiske Formaal har fundet det rigtigt at tildele ham. Resultatet er, siger Admiralen, blevet det, jeg forudsagde. Og saa tilføjer det ærede Medlem Hr. Pürschel: Hvis det virkelig i 1922 var Admirals Mening, at Nybygningskontoen var ufor-svarlig lav, burde hans Navn aldrig have staaet under den Betænkning, der sagde god for denne Konto. Ja, det viser sig altsaa, at Sagkundskaben, saa snart den vover at sige noget, der ikke passer, fejles til Side.

Men hvordan forholder det sig da?

Ja, det ærede Medlem Hr. Pürschel kom med en meget lang Udredning for at forklare, at han og hans Parti var uskyldige i Flaadens Forfald. Jeg skal da ganske kort gaa ind paa dette igen. Admiral Cold sagde i 1922: med den Bevilling, her er givet, vil Flaaden gaa tilbage. Det Forslag, der forelaa, gik ud paa, at vi skulde have 6 Skibe mere, end vi havde. Cold sagde: det vil gaa tilbage med en Bevilling paa $2\frac{1}{2}$ Mill. Kr. De Konservative lod det gaa ned til 1 850 000 Kr. og i 1927 yderligere med 400 000 Kr. uden at gøre Indvendinger. Naar man derefter vil paastaa, at man er uskyldig i Flaadens Forfald, saa er det, siger jeg, en frejdig Erklæring.

Det ærede Medlem Hr. Pürschel sagde, at det var Ordningen af 1909, der havde holdt Danmark udenfor Krigen, og det er jo en Paastand, som er let at fremsætte. Ordningen af 1909 var vel nok den daarligste Militærordning, der overhovedet bestod i noget Land i Europa, og saa blev det Land altsaa holdt udenfor Krigen, medens Lande med langt bedre Militærordning blev hvirvlet ind i den! Men det er jo altid saadan, at naar man drøfter Forsvarssagen, er det utroligt, hvad man kan udrette mellem Slagene. Hver Gang det kom til Stykket, har det for Danmark været Nederlag paa Nederlag.

Det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen skulde jo ogsaa til at fralægge sig Ansvaret for Flaadeordningen og begyndte derfor med at sige: Udvalget spurgte: Kan dette Budget holde? Men det gjorde Udvalget ikke, det er en ren Fejltagelse; det spurgte ikke, om Budgettet kunde holde. Nej, der blev skrevet til Marineministeriet, at et Medlem af Udvalget, P. Munch, ønskede at faa at vide, med hvilken Begrundelse man uden at ændre Søværnsforslaget mente at kunne nedsætte Udgiften til Nybygning, Reparationer, Søartilleri og Søminevæsen. Med hvilken Begrundelse mener man at kunne nedsætte denne Konto? Det ønskede P. Munch at faa at vide. Og Svaret gik ikke ud paa, med hvilken Begrundelse man mente det, man fik slet ikke Besvarelse paa det, derimod svarede Ministeriet: Budgettet er i den ændrede Skikkelse tiltraadt af Marineministeriet. Det vil sige, man giver ingen Begrundelse, man erklærer ikke, at Budgettet er tilstrækkeligt til den Flaade, vi skal have.

Men naar saa det ærede Medlem forsøger at komme udenom dette, saa kommer han med den Oplysning, at Flaaden, som vi har i Dag, er alt for daarlig til Afrustningsforslaget, alt for daarlig, vi maa